

Bij het jongenskoor

Elk oud-lid van het Jongenskoor Cantasona heeft zijn eigen verhaal over 'zijn' tijd bij het Jongenskoor. Dit is mijn verhaal.

Mijn verhaal begint in 1979. Ik zat toen in de tweede klas van de Angelaschool. Op een zekere dag kwam er ene Meneer Felix bij ons op bezoek om ons te vertellen over het koor. Hij vertelde over de muziek en over de kerk. Ik was meteen geïnteresseerd en gaf mijn naam op, om lid te worden van het jongenskoor.

Kort daarna begon de opleidingsklas. Meneer Hans, Hans Mestrum, leerde ons noten lezen en de uitspraak van de moeilijke Latijnse woorden. Een aantal weken later leerde hij ons het zingen en vertelde hij hoe het er bij het koor aan toe ging.

Rond de zomervakantie van 1980 gingen we bij Mevrouw Barten op bezoek om een uniform te passen. En in november van dat jaar was het dan zover. In de plechtige hoogmis van die zondag, de zondag van het Ceciliafeest, werd ik, samen met nog 10 andere jongens geïnstalleerd bij het jongenskoor. Die middag gingen we met het jongenskoor op stap, wat vooral was bedoeld als kennismaking met de andere jongens.

En daarna begon het 'echte' leven in het jongenskoor. Dinsdags repeteren met de sopranen, donderdags met het hele koor, en 's zondags de hoogmis.

Meteen al moesten we flink ons best doen want Kerstmis was in aantocht. In de nachtmis zongen we de "Messe de Minuit pour Noël" van Charpentier met een strijkersensemble met toevoeging van hobo en dwarsfluit.

Mijn eerste 'grote' optreden was de uitvoering van de Matteus-Passion, in "De Vereeniging" in Nijmegen. Het was een mooie ervaring, met zo'n groot orkest en een gemengd koor.

In 1983 moesten we weer ons beste beentje voor zetten voor de viering van het 40-jarig koorjubileum. Met alle leden die in die 40 jaar in het jongenskoor gezongen hebben, zongen we samen een 4-stemmig motet, het "Resonet-31" van O. di Lasso. In de plechtige hoogmis van 27 november zongen we de "Missa Brevis, de Orgelsolomesse" van Bach, met orgel en orkest. Wat ik mij daar nog het beste van kan herinneren is de Agnus dei, waarbij de strijkers op hun instrument het eerste gedeelte moesten tokkelen, d.w.z. zonder strijkstok, maar met de handen. Die middag gaven we ook een jubileumconcert, samen met de oud-leden van het jongens- en herenkoor. Gezongen werd toen o.a. het "Magnificat" van Hendrik Andriessen en "Te Lucis Ante

Terminum" van Thomas Thallis.

Het ene evenement was nog maar net achter de rug, of het volgende diende zich alweer aan. Een radio-opname in de AVRO-studio in Hilversum, samen met het Radio-filharmonisch orkest. We hebben daar de wereldpremière gemaakt van het werk "Shidat Hadorot" van Eitan Avitsur, een Israelische componist.

Na heel wat uurtjes opnemen was de opname klaar en op 4 mei 1984, op mijn verjaardag notabene, werd het uitgezonden. Een mooier verjaardagscadeau had ik niet kunnen bedenken.

Op de eerste zondag na pinksteren stond er ook een vast koorevenement op het programma, het meelopen met de Heilig Bloedprocessie. 's-Middags om 14.00 uur kwamen we aan op Duinendaal alwaar we in onze rol van "Jongens van het lof" kropen. En om 15.00 was het dan zover, de processie begon en als we dan bij onze ouders voorbij liepen keken we nog ernstiger.

Ook waren er nog radiouitzendingen vanuit de kerk. Op de zaterdagmiddag ervoor hadden we een dan microfoonrepetitie. En op zondagmorgen was het dan zover, in de kerk hoorde je dan het nieuws van 10.00 en de aankondiging van de KRO-omroeper over de luidspreker die naast de dirigent stond opgesteld. Dan ging het witte lichtje uit, het rode lichtje aan en waren we in uitzending.

Natuurlijk was er ook elke

zomer een koorkamp. Een week kamperen in de bossen. We speelden de bekende spelen; Vossenjacht, Vijfstedenspel, Huttenbouwen, Douanespel, Sportdag, Zweedsloopspel. En na enkele jaren zou er ook nog een CABA-spel worden gespeeld. Wie herinnert zich niet de première van het CABA-spel. We zouden nog even een avondwandeling gaan maken. "Want het geplande programma was iets vroeger afgelopen als dat de bedoeling was.", aldus Anton. En zo gingen we het donkere bos in, voor een heel angstig, maar leuk, avontuur. Het begon met een paar 'smokkelaars' in de bossen.

Verderop werden we opgewacht door een toverheks, die ons steeds vroeg: "Lusten jullie snoepjes?" een kabouter en een heuse beer. Toen we de schrik goed te pakken hadden gingen we terug naar het kamp, alwaar deze creaturen ontmaskerd werden en we de bekende gezichten van de Cabanen zagen. En wie herinnert zich niet het kamp toen we naast een groep verkenner's moesten kampeeren. Wat hebben een lol gehad, toen wij de bel van de verkenner's hadden ingepikt en de verkenner's onze trompet. Wij konden namenlijk wel bellen, maar hun niet trompetteren en dat veroorzaakte nog al wat hilariteit, welke tot uiting kwam onder de broodmaaltijden. We aten toen bijvoorbeeld "gestampte verkenner's", gestampte muisjes en "Bruine verkenner's", chocoladehagel. En andere bekende lekkernij op brood was "Bruine beren", speculaas.

De kamptrofee heb ik nooit gewonnen, wel 2 keer de CABA-Troffee, maar toch heb ik 8 fantastische kampweken gehad.

Maar het mooiste wat ik als jongenskoorlid heb meegemaakt was de concerttour van "Spem in Alium", een 40-stemmig mottet van Thomas Thallis. Met nog 7 andere koren uit Noord-Brabant hebben we druk gerepeteerd. In het najaar van 1985 werden 4 concerten gegeven waarin we als groot koor het 40-stemmig mottet zongen en daarnaast nog als koor een stuk apart mochten zingen.

Aan alle leuke dingen komt een eind, zo ook aan mijn loopbaan bij het jongenskoor. Als jongen van 16 jaar kreeg ik de baard in de keel en was het zingen in het jongenskoor voorbij. Met weemoed nam ik afscheid, maar niet voor lang. Als oud-jongenskoorlid stapte ik over naar de CABA. Met de CABA ging ik op kamp in Dronrijp, collecteerden we voor de vereniging "Ons Kind" en assisteerden we het jongenskoor bij het kamp of een sportdag. Eind 1989 maakte ik mijn

come-back bij het Heilig Hartkoor. In september ging ik voor de eerste keer repeteren bij het herenkoor, en wel bij de Bassen. In oktober van dat jaar zong ik alweer mee bij een groot koorevenement in Volendam, een jaar later op het Pueri Cantores Congres in Maastricht en in de Notre Dame van Parijs tijdens de koorreis, waar we afscheid namen van Dhr. Felix.

En nu in oktober 1992 kijken we alweer uit naar een groot evenement. In 1993 zullen we het 50-jarig koorjubileum vieren. Ikzelf vier dan mijn 12½-jarig jubileum als lid van het Heilig Hartkoor.

Op dit moment is het jongenskoor wat kwaliteit en kwantiteit betreft in een dal geraakt. Maar terugval is nog geen uitval en met onze nieuwe dirigent Wil Barten zal het jongenskoor zeker verbeteren, al is het werven van leden niet meer zo gemakkelijke als vroeger.

Toch hoop ik dat we nog heel lang samen en met veel plezier kunnen zingen.

*Ite missa est, wat was het fijn, lid van Cantasona te zijn.
maar zingen in het herenkoor, is net zo fijn. Deo Gratias !*

Wil van den Broek